

Arrest

nr. 329 752 van 11 juli 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 oktober 2021.

1.2. Op 19 september 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 13 mei 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde op [...]2000 geboren te zijn in El Ejido, gelegen in de provincie Almeria in Spanje. Uw moeder had het Marokkaans staatsburgerschap en kwam op illegale wijze Spanje binnen. U hebt uw vader nooit

gekend, omdat uw ouders al niet meer samen waren toen u werd geboren. U groeide op bij de zus van uw moeder in Almeria tot u ongeveer tien of elf jaar oud was. Daarna ging u bij uw moeder wonen. Vanaf uw veertien jaar tot uw achttien jaar verbleef u in een opvanghuis voor jongeren, omdat u familiale problemen had. U ging in die periode naar school en behaalde een diploma in een beroepsopleiding. Daarna ging u opnieuw bij uw moeder wonen. In 2020 of 2021 verkreeg uw moeder het Spaanse staatsburgerschap. Uw moeder had voor u nooit het Marokkaanse staatsburgerschap kunnen verkrijgen. U slaagde er vervolgens ook niet in om het Spaanse staatsburgerschap te verwerven. Omdat u geen geldige verblijfsdocumenten had, kon u niet verder studeren of gaan werken. Omwille van deze problemen werd u depressief. Hierdoor begon u alcohol te drinken en ondernam u een zelfmoordpoging. U kreeg ook enkele keren een geldboete opgelegd wegens verstoring van de openbare orde. In september 2021 vertrok u met de bus naar Frankrijk. Twee weken later reisde u verder naar België waar u aankwam op 6 of 7 oktober 2021. U diende hier op 13 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw Spaanse geboorteakte, een kopie van een certificaat van een door u gevolgde beroepsopleiding in Spanje, een Spaanse verblijfskaart, verschillende afgedrukte e-mails aangaande de communicatie van uw sociaal assistent in België met het Spaanse consulaat en het Marokkaanse consulaat en een attest van door u gevolgde Franse taallessen in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U haalde aan staatloos te zijn en in Spanje niet over geldige verblijfsdocumenten te beschikken waardoor u er niet kon studeren of werken. U werd hierdoor depressief waardoor u alcohol begon te drinken. U kreeg enkele keren geldboetes opgelegd door de Spaanse autoriteiten wegens verstoring van de openbare orde (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 6, 7).

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u de Spaanse nationaliteit niet kon verkrijgen of uw verblijf in Spanje niet kon legaliseren. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u geboren en getogen bent in Spanje en dat uw moeder de Spaanse nationaliteit verkregen zou hebben (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 2, 3), kan er op gewezen worden dat u op basis van de Spaanse nationaliteitswetgeving meerdere mogelijkheden had om deze nationaliteit te verwerven, onder meer door geboorte of na tien jaar verblijf (zie informatie toegevoegd aan blauwe map). U verklaarde in verband hiermee dat uw moeder de Spaanse nationaliteit pas verkregen heeft toen u al meerderjarig was en dat zij u deze bijgevolg niet kon doorgeven (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 5). U stelde voorts dat u voor zichzelf de Spaanse nationaliteit niet kon aanvragen op basis van uw verblijf, aangezien u voor deze procedure een Marokkaans paspoort moest voorleggen. U beweerde dat de Marokkaanse autoriteiten weigerden om u de Marokkaanse nationaliteit toe te kennen, omdat hiervoor een handtekening van uw vader nodig was en u uw vader nooit gekend hebt (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 4). U verklaarde dat uw moeder zich vroeger meerdere keren tot de verschillende Marokkaanse consulaten in Spanje gewend heeft om voor u de nationaliteit te verkrijgen. Uw sociaal assistente in het opvanghuis voor jongeren in Spanje heeft ook verschillende keren contact opgenomen met de Marokkaanse consulaten en met enkele officiële instanties aangaande uw mogelijkheden om de Spaanse nationaliteit te verwerven of legaal in Spanje te kunnen verblijven. U beweerde dat al deze pogingen geen resultaat opleverden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 4, 5, 6). U legde ter staving hiervan echter geen enkel begin van bewijs voor waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen al ondermijnd wordt. Bovendien gaf u aan dat u daarna zelf, behalve bij een advocaat die aangaf dat hij niets voor u kon doen, geen verdere stappen ondernomen hebt om zich bij enige officiële instanties of mensenrechtenorganisaties te informeren wat u alsnog kon ondernemen om de Spaanse nationaliteit te verkrijgen of om uw verblijf daar te legaliseren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 5-6), wat ook weinig overtuigend overkomt.

Hoe dan ook dient uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld te worden ten aanzien van het land van nationaliteit, of indien staatloos, ten opzichte van het land van gewoonlijk verblijf, in casu Spanje. Uit uw

verklaringen blijkt namelijk dat u er geboren en getogen bent en dat u nooit elders gewoond hebt (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 2, 3).

U gaf aan dat u in Spanje enkele keren een geldboete opgelegd kreeg wegens verstoring van de openbare orde (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 7). Deze door u aangehaalde problemen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig zijn om in uw hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om afbreuk te kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De kopie van uw Spaanse geboorteakte, uw Spaanse verblijfskaart en de kopie van het certificaat van een door u gevolgde beroepsopleiding in Spanje, tonen uw herkomst uit Spanje aan, wat hier niet in twijfel getrokken wordt. De verschillende afgedrukte e-mails aangaande de communicatie van uw sociaal assistent in België met het Spaanse consulaat en het Marokkaanse consulaat brengen geen informatie aan die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. Hieruit kan immers niet afgeleid worden dat het Spaanse consulaat bevestigt dat u niet over de Spaanse nationaliteit beschikt of dat u er geen geldige verblijfstitel zou hebben. Het Marokkaanse consulaat bevestigt evenmin dat u niet over de Marokkaanse nationaliteit zou beschikken. Het attest van door u gevolgde Franse taallessen in België tenslotte heeft slechts betrekking op uw verblijf in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna ‘het Vluchtelingenverdrag’), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna ‘EVRM’), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclus de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht, en van de redelijke termijn.

Verzoeker citeert de door hem geschonden geachte bepalingen en stelt dat volgens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet er een grondige analyse dient te worden gemaakt van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd en dat dit *in casu* niet op behoorlijke wijze gebeurde. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad meermaals oordeelde dat het risico objectief primeert op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas. Hij wijst in een tweede onderdeel op de gedeelde bewijslast en de samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal, die steeds de plicht heeft om na te gaan of zij (niet-) aangehaalde elementen vindt, waardoor de verzoeker een vrees tot vervolging heeft of waardoor een risico tot ernstige schade bestaat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer en verwijst in dit verband naar de reeds aangehaalde rechtspraak van de Raad inzake het objectief risico en het arrest M.M. van 22 november 2012 van het Hof van Justitie.

In een eerste grief zet verzoeker uiteen dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen aangezien hij bijna drie jaar geleden internationale bescherming vroeg. Het dossier werd op 2 februari 2022 overgemaakt aan het CGVS, verzoeker werd pas 1 jaar en 7 maanden later gehoord op het CGVS en acht maanden later neemt het CGVS een beslissing. De commissaris-generaal heeft bijgevolg onzorgvuldig gehandeld door het dossier zo lang te laten aanslepen volgens verzoeker die in dit verband een arrest van de Raad en rechtsleer citeert.

In een tweede grief inzake de toekenning van internationale bescherming zet verzoeker uiteen dat hij in Spanje geboren is, dat zijn Marokkaanse moeder toen illegaal in Spanje verbleef en dat zijn vader onbekend is (zie neergelegde geboorteakte). Hij woonde eerst bij zijn tante en ging daarna naar een weeshuis waar men trachtte voor hem de Spaanse nationaliteit te verkrijgen. Verzoeker diende evenwel een Marokkaans paspoort voor te leggen maar dit kon niet zonder vaderfiguur en het Marokkaanse consulaat in Spanje gaf geen gunstig gevolg aan zijn verzoeken om de Spaanse nationaliteit te bekomen. Hij stelt verder dat het Marokkaanse nationaliteitswetboek (<https://www.refworld.org/legal/legislation/natlegbod/1958/fr/104324>)

voorziet dat men de nationaliteit kan verkrijgen wanneer een ouder deze heeft voor zover de nodige stappen worden ondernomen gedurende de minderjarigheid. Hij citeert artikel 6 van het wetboek: *“Est Marocain, l'enfant né d'un père marocain ou d'une mère marocaine”* en artikel 8 van het Wetboek *“La filiation paternelle ou la filiation parentale de l'enfant n'a d'effet sur la nationalité de celui-ci que si elle est établie avant qu'il n'atteigne l'âge de sa majorité. La filiation paternelle ou la filiation parentale doit être établie conformément aux prescriptions régissant le statut personnel de l'ascendant, source du droit à la nationalité. L'enfant qui est Marocain en vertu des articles 6 et 7 ci-dessus est réputé avoir été Marocain dès sa naissance, même si l'existence des conditions requises par la loi pour l'attribution de la nationalité marocaine n'est établie que postérieurement à sa naissance”*. Hij stelt dat hij bewijs trachtte te bekomen van de afwezigheid van Marokkaanse nationaliteit maar dat het consulaat in België niet meewerkte zoals blijkt uit de briefwisseling. Met betrekking tot de Marokkaanse nationaliteit stelt verzoeker dat de commissaris-generaal uit het oog verliest dat om de Spaanse nationaliteit na 10 jaar toch te verkrijgen, het moet gaan om 10 jaar wettelijk verblijf en dat hij slechts in 2016 een tweejarig wettelijk verblijf kon krijgen zonder toelating om te werken. Hij betoogt verder dat toen zijn moeder Spaans onderdaan werd, hij zich niet kon beroepen op haar staatsburgerschap omdat zij reeds meerderjarig was en dat het Spaanse consulaat zijn verzoek om te bevestigen dat hij geen nationaliteit had, niet heeft willen inwilligen zoals blijkt uit de neergelegde mailwisseling. Verzoeker meent dat, gelet op de samenwerkingsplicht, de commissaris-generaal zelf navraag had kunnen doen bij de bevoegde diensten in plaats van louter na het dossier 8 maanden te hebben laten liggen, de ongeloofwaardigheid aan te voeren. Verzoeker volhardt staatloos te zijn en geen verblijfstitel te hebben in Spanje. Nadat hij meerderjarig was geworden kon hij immers geen nieuwe verblijfstitel bemachtigen en om die reden had hij geen recht op onderdak of sociale bijstand en kon hij niet werken. Hij betoogt tenslotte dat hij in situatie van zeer verregaande materiële deprivatie in de zin van het arrest Jawo van het Hof van Justitie belandde en dat hij hierdoor dient te worden beschouwd als een slachtoffer van onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout beging. Verzoeker vraagt in hoofddorde de vluchtelingenstatus of ondergeschikt, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de aanstelling door het BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op

een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land*

waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje geboren te zijn maar geen nationaliteit te bezitten. Volgens zijn verklaringen is zijn moeder die de Marokkaanse nationaliteit bezat, op illegale wijze naar Spanje gekomen en was zij niet meer samen met zijn vader toen hij geboren werd. Later verkreeg zijn moeder de Spaanse nationaliteit. Pogingen om voor verzoeker de Spaanse of Marokkaanse nationaliteit te verwerven draaiden op niets uit volgens verzoeker.

Verzoeker verkreeg wel een tijdelijke verblijfsvergunning in Spanje, waarvan hij het origineel heeft neergelegd bij het CGVS (AD, documenten, stuk 3). Verzoeker verklaart hierover dat hij deze verblijfskaart kreeg tussen zijn veertien en vijftien jaar op een ogenblik dat hij in een opvangcentrum voor minderjarigen verbleef (NPO, p. 4). Hij licht toe dat deze kaart vervallen is op 10 juni 2018 en dat hij na het verstrijken van de verblijfsvergunning geen ander verblijfsdocument kon vragen omdat hij ondertussen meerderjarig was geworden en omdat hij geen Marokkaans paspoort had (NPO, p. 5). Tegelijk kon hij evenmin de Marokkaanse nationaliteit bekomen volgens het Marokkaanse consulaat omdat de handtekening van de moeder en de vader nodig was om verzoeker in te schrijven en vermits zijn vader en moeder uit elkaar gingen voor zijn geboorte, kon verzoeker de handtekening van zijn vader niet bekomen.

Hij verklaart verder in Spanje depressief te zijn geworden; alcohol is beginnen drinken en een zelfmoordpoging te hebben gedaan omdat hij geen geldige verblijfsdocumenten had en niet kon werken of studeren. Verzoeker stelt enkele keren een geldboete te hebben gekregen wegens verstoring van de openbare orde.

5.3. De Raad herinnert er vooreerst aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming vast te stellen of te bepalen maar anderzijds ook dient na te gaan ten aanzien van welk land het verzoek om internationale bescherming dient te worden onderzocht.

De vluchtelingendefinitie vereist dat de persoon zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en dat hij zich niet meer onder de bescherming van de autoriteiten van dit land kan of, omwille van een vrees voor vervolging, niet wil plaatsen.

Er dient op gewezen te worden dat het aan de verzoeker toekomt alle elementen waarover hij beschikt ter staving van zijn beschermingsverzoek zo spoedig mogelijk over te maken aan de asiinstanties, met inbegrip van alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn nationaliteit(en) (artikel 48/6 § 1, tweede alinea). Verzoeker legt ter staving van zijn verklaringen een aantal e-mails neer. Deze betreffen enerzijds e-mails tussen de sociaal assistente van het opvangcentrum waar hij verblijft in België en zijn advocaat en anderzijds en tussen dezelfde sociaal assistente en een email adres van het Spaanse Consulaat in België (AD, documenten, stuk 4). De eerst vermelde e-mails bevatten raadgevingen en advies van zijn advocaat over welke stappen hij moet ondernemen ten aanzien van de Spaanse en Marokkaanse autoriteiten om zijn beweerde staatloosheid te bewijzen. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker deze stappen daadwerkelijk heeft gezet. In één van de e-mails tussen de sociaal assistente en verzoekers advocaat wordt gesteld dat zij werd opgebeld door iemand van het Marokkaanse Consulaat die haar liet weten dat het voor hem onmogelijk is om een document af te leveren die attesteert dat hij niet over de Marokkaanse nationaliteit beschikt, wordt in deze email ook vermeldt *"il peut seulement aider Monsieur a prouvé (sic) sa nationalité marocaine mais non le reste..."* AD, documenten, stuk 4). Uit niets kan blijken dat hierna verder contact is opgenomen met het Consulaat met betrekking tot de suggestie verzoeker te helpen bij het aantonen van zijn Marokkaanse nationaliteit.

Uit de e-mail uitwisseling tussen verzoekers sociaal assistente en het Spaanse consulaat in Brussel blijkt dat het Spaanse Consulaat stelt het gevraagde certificaat dat verzoeker niet de Spaanse nationaliteit heeft niet te kunnen afleveren en dat de autoriteiten van zijn land van herkomst dit moeten doen. Hoe Kafkaïes dit antwoord ook moge overkomen op verzoeker en voor zover hieruit kan blijken dat het Spaanse consulaat in Brussel werd gecontacteerd, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat hij geen enkel document voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat hij verder contact heeft opgenomen met het Marokkaanse consulaat in België inzake het voorstel hem te helpen bij het bewijzen van zijn Marokkaanse nationaliteit. Verzoeker verklaart ook dat hij als minderjarige in een opvangcentrum voor minderjarigen in Spanje verbleef en dat in die periode verschillende Marokkaanse consulaten werden gecontacteerd (NPO, p. 4). Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker hiervan geen enkel begin van bewijs voorlegt..

Voorts dient te worden vastgesteld dat uit niets kan blijken dat verzoeker, die beweert staatloos te zijn, een beroep heeft gedaan op de mogelijkheid om een procedure staatloosheid op te starten hetzij via de Familierechtbank of via een aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken zoals voorzien in de Vreemdelingenwet.

Minstens dient te worden vastgesteld dat niet duidelijk is welke nationaliteit(en) verzoeker heeft en of hij al dan niet staatloos is. De Raad is van oordeel dat, in het kader van het onderzoek naar het bestaan van een nood aan internationale bescherming in dergelijk geval, bij gebrek aan duidelijke regelgeving hierover in Belgisch of Europees recht, in navolging van de *"Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié” van UNHCR, dezelfde regel dient te worden gehanteerd als diegene die geldt voor staatlozen, met name dient de nood aan internationale bescherming te worden onderzocht ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf van de betrokkene (zie ook EUAA, *Qualification for International Protection, Judicial Analysis*, Second Edition, January 2023, p. 35-38).

In casu is niet betwist dat verzoeker in Spanje is geboren en er zijn hele leven heeft verbleven tot zijn vertrek naar België in september 2021. Verzoeker verklaart er een moeilijke jeugd gehad te hebben waarin hij een aantal jaren bij zijn tante werd opgevoed en daarna in een opvangcentrum voor minderjarigen te hebben verbleven. Daarnaast stelt hij mentale problemen te hebben gehad door de problemen inzake zijn verblijfsvergunning in Spanje en boetes te hebben gekregen in Spanje omwille van het verstoren van de openbare orde als gevolg van dronkenschap en deze boetes niet betaald te hebben (NPO, p. 7).

Hierover wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Hoe dan ook dient uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld te worden ten aanzien van het land van nationaliteit, of indien staatloos, ten opzichte van het land van gewoonlijk verblijf, in casu Spanje. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u er geboren en getogen bent en dat u nooit elders gewoond hebt (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 2, 3). U gaf aan dat u in Spanje enkele keren een geldboete opgelegd kreeg wegens verstoring van de openbare orde (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/09/2023, p. 7). Deze door u aangehaalde problemen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig zijn om in uw hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.”* Hoewel verzoekers verlangen om zijn verblijfsrechtelijke problemen op te lossen begrijpelijk is, kunnen de door verzoeker aangehaalde problemen die hij heeft gekend in Spanje geen aanleiding geven tot internationale bescherming. De problemen die hij heeft gekend in zijn jeugd en waarvoor hij overigens ondersteuning heeft verkregen van de Spaanse overheid in de vorm van opvang in een opvangcentrum voor minderjarigen en de boetes die hij heeft gekregen wegens het verstoren van de openbare orde houden geen verband met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, een noodzakelijke voorwaarde voor de erkenning als vluchteling. Verder zijn deze problemen niet zwaarwichtig genoeg om te worden gekwalificeerd als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zo verzoeker nog boetes dient te betalen wegens verstoring van de openbare orde betreft dit de uitvoering van de in een democratische rechtsstaat geldende wetgeving en kan dit geen aanleiding vormen voor het verlenen van internationale bescherming.

Verzoekers betoogt dat hij geen recht op werk, onderdak en sociale bijstand had en dat hij, onder verwijzing naar het arrest Jawo van het Hof van Justitie, dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van de Dublin III-verordening betreft wat *in casu* niet aan de orde is, dient beschouwd te worden als een slachtoffer van onmenselijke en vernederende behandeling, is niet dienstig. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij steeds in staat was in zijn levensonderhoud te voorzien tot zijn vertrek uit Spanje en dat zijn moeder nog steeds in Spanje verblijft en hij er dus nog een netwerk heeft waarop hij indien nodig kan terugvallen. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij door een intentioneel handelen van de Spaanse overheid in extreme armoede dreigt te belanden in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

Waar verzoeker onder verwijzing naar de Marokkaanse nationaliteitswetgeving betoogt dat hij tevergeefs de Marokkaanse nationaliteit trachtte te bekomen en evenmin nog de Spaanse nationaliteit kan bekomen en dus in wezen stelt dat hij staatloos is, kan dit niet tot een andere conclusie leiden. Ook in de hypothese dat verzoeker staatloos zou zijn, dient zijn nood aan internationale bescherming in het kader van de huidige procedure op basis van de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, *in casu* Spanje. Hierboven werd reeds besloten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van Spanje. Verzoekers betoogt inzake zijn vergeefse pogingen om de Marokkaanse of Spaanse nationaliteit te bekomen, is bijgevolg niet dienstig. Ook verzoekers betoogt dat de commissaris-generaal op grond van de samenwerkingsplicht zelf navraag had kunnen doen bij de bevoegde diensten is om dezelfde reden niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd: *“De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om afbreuk te kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De kopie van uw Spaanse geboorteakte, uw Spaanse verblijfskaart en de kopie van het certificaat van een door u gevolgde beroepsopleiding in Spanje, tonen uw herkomst uit Spanje aan, wat hier niet in twijfel getrokken wordt. De verschillende afgedrukte e-mails aangaande de communicatie van uw sociaal assistent in België met het Spaanse consulaat en het Marokkaanse consulaat brengen geen informatie aan die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. Hieruit kan immers niet afgeleid worden dat het Spaanse consulaat bevestigt dat u niet over de Spaanse nationaliteit beschikt of dat u er*

geen geldige verblijfstitel zou hebben. Het Marokkaanse consulaat bevestigt evenmin dat u niet over de Marokkaanse nationaliteit zou beschikken. Het attest van door u gevolgde Franse taallessen in België tenslotte heeft slechts betrekking op uw verblijf in België.” Verzoeker voert geen ernstig verweer tegen deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Door louter te stellen dat uit de e-mailuitwisseling blijkt dat het Marokkaanse Consulaat in Marokko niet wilde meewerken in het bewijs van “*de afwezigheid van Marokkaanse nationaliteit*” doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat het Marokkaanse Consulaat niet bevestigt dat hij niet over de Marokkaanse nationaliteit beschikt en de vaststelling hierboven dat hij geen enkel document voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat hij verder contact heeft opgenomen met het Marokkaanse consulaat in België inzake het voorstel hem te helpen bij het bewijzen van zijn Marokkaanse nationaliteit dat wordt vermeld in de email van zijn sociaal assistente in België. Door louter te stellen dat uit de emailuitwisseling blijkt dat het Spaanse consulaat niet heeft willen ingaan op zijn verzoek te bevestigen dat hij geen nationaliteit had, weerlegt hij evenmin dat geen bevestiging voorligt van de het Spaanse Consulaat dat hij de Spaanse nationaliteit niet bezit. Hoe dan ook kan dit betoog, waaruit nogmaals blijkt dat verzoeker zich beroept op staatsloosheid, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, *in casu* Spanje.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij werd vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde problemen in zijn land van gewoonlijk verblijf geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en niet zwaarwichtig genoeg om te worden gekwalificeerd als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.3. Artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet is evenmin van toepassing met betrekking tot verzoekers land van gewoonlijk verblijf.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van gewoonlijk verblijf en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat de aangevoerde schending van de redelijke termijn betreft, toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld nu

hij niet aantoonde te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure. Waar het artikel 57/6 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal een beslissing neemt binnen de zes maanden nadat het verzoek aan haar werd overgemaakt, periode die kan worden verlengd, zijn aan het overschrijden van deze termijn geen sancties verbonden, enkel een informatieplicht. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de in artikel 57/6 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn werd afgehandeld of niet aan de informatieplicht werd voldaan. Verzoeker maakt een schending van de redelijke termijn in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET